

บทปริทัศน์หนังสือ (Book Review)

กล้าที่จะถูกเกลียด 2

เขียนโดย คิชิมิ อิชิโระ และ โคะกะ ฟุมิทะเกะ

บทวิจารณ์โดย

วนิดา พลเดช¹

“กล้าที่จะถูกเกลียด 2” เป็นภาคอวสานของหนังสือชุด “ความกล้า” เน้นถึงอธิบายแนวคิดของ แอดเลอร์เพื่อการนำไปใช้ได้ถูกต้อง มีข้อสรุป ดังนี้

ธรรมชาติแล้วมนุษย์จึงต้องการ “อิสรภาพ” แอดเลอร์ ไม่ได้มองว่า “การให้คำปรึกษา” เป็น “การบำบัด” แต่เป็น “การเรียนรู้ใหม่” การสอนจึงไม่ใช่การก้าวข้าม แต่เป็นการ “ช่วยเหลือ” ให้มีอิสรภาพเป็นอิสระพึ่งพาตัวเองได้ ความรู้จึงไม่ใช่แค่วิชาการ แต่รวมถึง ความรู้ที่ทำให้มีความสุขในฐานะมนุษย์ได้ด้วย คนเราจะเห็นว่าตัวเองมีคุณค่า ก็ต่อเมื่อคิดว่า “ตนเองมีประโยชน์ต่อใครสักคน” หรือ “รู้สึกว่าได้ช่วยเหลือคนอื่น” ก็ถือว่าเพียงพอแล้ว

ควรให้ความสำคัญกับตัวตนปัจจุบันมากกว่าการถามหาความเป็นมาในอดีต แอดเลอร์เชื่อว่าอดีตเป็นสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง เพราะอดีตเป็นเพียงเรื่องเล่าที่มนุษย์สร้างขึ้นและดัดแปลงแก้ไขให้เข้ากับ “ตัวตนในปัจจุบัน” เท่านั้น ประวัติศาสตร์มักถูกเขียนขึ้นโดยผู้ชนะ โดยเขียนเพื่อมอบความชอบธรรมให้กับตัวเอง ไม่มีใครอยู่ในโลกอย่างปราศจากอคติ เราแต่ละคนล้วนอยู่ในโลกส่วนตัวที่ตัวเองเป็นคนปั้นแต่งขึ้นมาเองทั้งนั้น ปัญหาจึงไม่ได้อยู่ที่ว่า “โลกเป็นอย่างไร” แต่อยู่ที่ “เรามองโลกอย่างไร”

ภารกิจของชีวิตทั้ง การงาน สังคม และความรัก ล้วนแล้วแต่ข้องเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับผู้อื่น ความสัมพันธ์จึงควรเริ่มต้นด้วยการ “เคารพ” ผู้อื่นในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง คือ การให้คุณค่าอีกฝ่ายในแบบที่เขาเป็น ด้วยการ ใส่ใจใน “สิ่งที่เขาใส่ใจ” และสนับสนุนเขาให้พัฒนาในแบบของตัวเอง คุณค่าของมนุษย์อยู่ที่ “การเป็นตัวเรา” ไม่ใช่ “การแตกต่างจากคนอื่น” ความเป็นตัวเองเป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านการพัฒนาองค์กรและการบริหารทรัพยากรมนุษย์ หลักสูตร MBA มหาวิทยาลัยขอนแก่น วิทยาเขตกรุงเทพ และเป็นผู้ก่อตั้งสถาบัน Talent FIT Academy

ได้ มนุษย์ควรเรียนรู้ที่จะทำความเข้าใจผู้อื่น...โดยมองด้วยตาของคนอื่น ฟังด้วยหูของคนอื่น และรู้สึกด้วยใจของคนอื่น

การสร้างสัมพันธ์ด้านสังคม...ต้องใช้ความเชื่อใจไม่ใช่ความเชื่อถือ ความเชื่อถือ คือ ความเชื่ออย่างมีเงื่อนไข ถ้าเขาเป็นอย่างนี้ หรือทำอย่างนี้ จึงจะได้รับการเชื่อถือ ใช้สำหรับความสัมพันธ์ในด้านการงาน ขณะที่ความสัมพันธ์ด้านสังคม ต้องใช้ความเชื่อใจ คือ การเชื่ออย่างไร้เงื่อนไข เชื่อในตัวตนของคนคนนั้นไม่ใช่เชื่อในเงื่อนไขที่คนคนนั้นมี เพราะมนุษย์ไม่มีทางเข้าใจกันได้ตลอดเวลา จึงต้องเชื่อใจกันเท่านั้น

มนุษย์จะก้าวเดินต่อไปได้ด้วย 'เชื่อใจ' และความรักต่อเพื่อนมนุษย์ การทำภารกิจการเข้าสังคมให้ลุล่วงคือ การยึด ความสุขของคนอื่น หรือประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ ต้องเชื่อใจอีกฝ่ายอย่างไร้เงื่อนไข ไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนหรือหลักประกันใด ๆ การเป็นอิสระคือการหลุดพ้นจาก “การยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง” นั่นคือการพึ่งพาตัวเองได้ และยอมรับโลกตามความเป็นจริง